

Rok 1910.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LIV. — Wydana i rozesłana dnia 22. lipca 1910.

Treść: (№ 131—133.) 131. Rozporządzenie, dotyczące dozwolenia niedzielnej pracy przemysłowej przy wyrobie lodu sztucznego. — 132. Ustawa, co do podwyższenia poborów emerytalnych urzędników państwowych i nauczycieli państwowego, cywilnych funkcyonariuszy państwowych, należących do kategorii slug, oraz osób z poczta żołnierskiego żandarmeryi i slug kancelaryjnych żandarmeryi, o ile wymienionych funkcyonariuszy państwowych przeniesiono w stan spoczynku przed dniem 1. października 1898, względnie 1. września 1899 i 1. stycznia 1900, i co do przyznania nadzwyczajnych dodatków emerytalnych (prowizyjnych). — 133. Ustawa, dotycząca podwyższenia normalnych pensji wdów po urzędnikach państwowych i nauczycielach państwowych, które przypadły przed wejściem w życie ustawy z dnia 14. maja 1896, tudzież pensji (prowizji) wdów po osobach z poczta żołnierskiego żandarmeryi, po slugach kancelaryjnych żandarmeryi i funkcyonariuszach państwowych, należących do kategorii slug, które wymierzono, względnie które miały się wymierzyć według dawniejszych norm co do płac.

131.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych oraz Ministrem wyznań i oświaty z dnia 4. lipca 1910, dotyczące dozwolenia niedzielnej pracy przemysłowej przy wyrobie lodu sztucznego.

Artykuł I.

Na zasadzie § 1., artykuł VI., ustęp 1. ustawy z dnia 16. stycznia 1895, Dz. u. p. Nr. 21, zezwala się na całodzienną pracę niedzielną dla ruchu przyrządów, służących do wyrobu lodu przy fabrykacji lodu sztucznego, do dnia 11. września 1910 włącznie.

Tym robotnikom, których zatrudnia się w niedziele ponad czas, ustanowiony w § 2. rozporządzenia ministeryjnego z dnia 24. kwietnia 1895, Dz. u. p. Nr. 58, punkt 31, lit. a, należy przyznać jako spoczynek zastępczy 24godzinny czas spoczynku w jednym z dni powszednich.

Artykuł II.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Haerdtl wlr.**Stürgkh wlr.****Weiskirchner wlr.****132.****Ustawa z dnia 14. lipca 1910,**

co do podwyższenia poborów emerytalnych urzędników państwowych i nauczycieli państwowych, cywilnych funkcyonariuszy państwowych, należących do kategorii slug, oraz osób z poczta żołnierskiego żandarmeryi i slug kancelaryjnych żandarmeryi, o ile wymienionych funkcyonariuszy państwowych przeniesiono w stan spoczynku przed dniem 1. października 1898, względnie 1. września 1899 i 1. stycznia 1900, i co do przyznania nadzwyczajnych dodatków emerytalnych (prowizyjnych).

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Normalne pobory emerytalne (pensye, pobory odstawkowe) urzędników państwowych i nauczycieli państwowych najniższych sześciu klas rangi (najniższych siedmiu klas dyet), których przeniesiono w stan spoczynku przed dniem 1. października 1898, podwyższa się do takiej kwoty, jakąby wpadła przy zastosowaniu ustawy z dnia 14. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 74, przyjmując za podstawę policzalne pobory aktywalne, wyznaczone ustawami z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 167, względnie 172, 173, 174 i 175.

§ 2.

Normalne pobory emerytalne (pensye, pobory odstawkowe i prowizye) funkcyonarysy państwowych, należących do kategorii sług, których przeniesiono w stan spoczynku przed dniem 1. września 1899, podwyższa się do takiej kwoty, jakaby wypadła przy zastosowaniu ustawy z dnia 14. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 74, przyjmując za podstawę policzalne pobory aktywalne, wyznaczone ustawą z dnia 26. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 255.

Co do sług tej kategorii, której płace uregulowano ustawą z dnia 26. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 255, przez ustanowienie nowych klas płacy (§§ 2. i 6. ustawy z dnia 26. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 255), należy przyjąć za podstawę wymiaru nowej emerytury klasę płacy bezpośrednio wyższą od ostatniej płacy policzalnej (wynagrodzenia rocznego), wliczając dodatki z tytułu starszeństwa służbowego, przypadające w myśl § 4. ustawy z dnia 26. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 255, a o ile chodzi o sługi zakładów pocztowych i telegraficznych, drugi z rzędu stopień płacy w porównaniu z ostatnią płacą policzalną (wynagrodzeniem rocznym).

§ 3.

Normalne pobory emerytalne (pensye, pobory odstawkowe) osób z pocztu żołnierskiego żandarmeryi i sług kancelaryjnych żandarmeryi, które przeniesiono w stan spoczynku przed dniem 1. stycznia 1900 według cywilnych przepisów pensyjnych, podwyższa się do takiej kwoty, jakaby wypadła przy zastosowaniu ustawy z dnia 29. stycznia 1897, Dz. u. p. Nr. 42, przyjmując za podstawę policzalne pobory aktywalne, które weszły w życie w dniu 1. stycznia 1900.

Obciążająca ogólnie emeryturę cywilne płaca patentowa osób z pocztu żołnierskiego żandarmeryi, które stały się nieudolnymi przed wejściem w życie ustawy z dnia 25. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 83, zostaje podwyższona do 400 K rocznie przy wliczeniu ustanowionego ustawą z dnia 13. czerwca 1880, Dz. u. p. Nr. 70, 50procentowego dodatku do płacy patentowej z funduszu taks wojskowych.

§ 4.

O ile emerytury, uregulowane ustawą niniejszą, byłyby korzystniej wymierzone według norm, które obowiązywały dotychczas, należy stosować normy te.

§ 5.

Upoważnia się rząd, aby tym funkcyonarysom państwowym (funkcyonarysom kolej państwowych), których przeniesiono w stan spoczynku w czasie obowiązywania norm o płacy z lat 1898 i 1899 lecz przed uregulowaniem wlicza-

ności części dodatku aktywalnego (kwaśunkowego) do podstawy wymiaru emerytury (prowizyi), przyznawał nadzwyczajne dodatki emerytalne (prowizyjne) na czas poboru emerytury (prowizyi), które ogółem nie mogą przekraczać kwoty 875.000 K.

Warunki przyznawania takich dodatków oraz ich wymiar ureguluje się i wyznaczy drogą rozporządzenia.

§ 6.

Podwyższenia normalnych poborów emerytalnych i dodatki do nich, przyznane w drodze łaski przed chwilą ogłoszenia ustawy niniejszej, należy wliczyć do podwyższeń emerytury (prowizyi) ustanowionych w §§ 1. do 3. i 5.

Nadzwyczajnych dodatków emerytalnych (prowizyjnych), dozwolonych w myśl § 5., nie należy uwzględniać przy wymiarze poborów zaopatrzenia dla osób osieroconych wraz z kwartałem pośmiertnym.

§ 7.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie w dniu 1. stycznia 1910.

§ 8.

Wykonanie ustawy tej poruczam Mennu Ministrowi skarbu.

Bad Ischl, dnia 14. lipca 1910.

Franciszek Józef w.l.r.

Bienerth w.l.r.

Biliński w.l.r.

133.**Ustawa z dnia 14. lipca 1910,**

dotycząca podwyższenia normalnych pensyi wdów po urzędnikach państwowych i nauczycielach państwowych, które przypadły przed wejściem w życie ustawy z dnia 14. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 74, tudzież pensyi (prowizyi) wdów po osobach z pocztu żołnierskiego żandarmeryi, po sługach kancelaryjnych żandarmeryi i funkcyonarysach państwowych, należących do kategorii sług, które wymierzono, względnie które ma się wymierzyć według dawniejszych norm co do płac.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Postanowienia § 5. ustawy z dnia 14. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 74, mają zastosowanie do

wszystkich wdów po urzędnikach państwowych i nauczycielach państwowych, które w chwili rozpoczęcia się mocy obowiązującej tej ustawy pobierały już pensye normalną.

Za pensye normalne należy uważać nietylko pensye, wymierzone według płacy zmarłego męża stosownie do norm, które obowiązywały przed wejściem w życie ustawy z dnia 14. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 74, oraz pensye z tytułu nadanego charakteru, wyznaczone w stałych kwotach, lecz także i te pensye, które w poszczególnych wypadkach zostały przyznane Najwyższemu postanowieniem uprawnionym do pensyi wdowom po urzędnikach państwowych wyższych klas rangi (klas dyet).

§ 2.

Pensye wdów po funkcyjaryuszach państwowych, należących do kategorii sług, których ostatnie pobory aktywalne były wyznaczone normami, obowiązującymi przed dniem 1. września 1899, należy wymierzyć przy zastosowaniu postanowień ustawy z dnia 14. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 74, przyjmując za podstawę policzalne pobory aktywalne, unormowane ustawą z dnia 26. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 255.

Przytem należy wziąć za podstawę wymiaru pensyi dla wdów po slugach tej kategorii, której place uregulowano ustawą z dnia 26. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 255, przez utworzenie nowych klas płacy (§§ 2. i 6. ustawy z dnia 26. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 255), klasę płacy bezpośrednio wyższą od ostatniej policzalnej płacy męża, wliczając dodatki z tytułu starszeństwa służbowego, przypadające w myśl § 4. ustawy z dnia 26. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 255, a o ile chodzi o wdowy po slugach zakładów pocztowych i telegraficznych, drugi z rzędu stopień płacy w porównaniu z ostatnią policzalną płacą męża.

Do wdów po tych slugach, przeniesionych w stan spoczynku przed dniem 1. września 1899, których pobory emerytalne wymierzonono według dawnych plac, nie ma zastosowania ograniczające postanowienie § 10. ustawy z dnia 14. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 74.

§ 3.

Prowizyę wdów po funkcyjaryuszach państwowych, którzy należeli do kategorii sług i byli uprawnieni do prowizji na zasadzie norm ogólnych, obowiązujących przed dniem 1. września 1899, podwyższa się do kwoty 400 K rocznie.

§ 4.

Przypadające według cywilnych przepisów pensyjnych pensye wdów po osobach z pocztu żołnierskiego żandarmeryi i po slugach kancelaryjnych żandarmeryi, których ostatnie pobory aktywalne były ustalone normami, obowiązującymi przed dniem 1. stycznia 1900, należy wymierzyć przy zastosowaniu postanowień ustawy z dnia 29. stycznia 1897, Dz. u. p. Nr. 42, przyjmując za podstawę policzalne pobory aktywalne, uregulowane na nowo z dniem 1. stycznia 1900 a odpowiadające kategorie służbowej męża.

Ograniczające postanowienie § 10. ustawy z dnia 14. maja 1896, dz. u. p. Nr. 74, powołane w ustawie z dnia 29. stycznia 1897, Dz. u. p. Nr. 42, nie ma zastosowania do wdów po tych osobach z pocztu żołnierskiego żandarmeryi (po slugach kancelaryjnych żandarmeryi), przeniesionych w stan spoczynku przed dniem 1. stycznia 1900, których pobory emerytalne wymierzonono według dawnych plac.

§ 5.

Ustawa niniejsza nie narusza pensyi, przyznanych w drodze łaski.

Dodatki (datki), przyznane w drodze łaski do pensyi (prowizji) normalnych przed chwilą ogłoszenia ustawy niniejszej, należy wliczyć do pensyi (prowizji) podwyższonych.

§ 6.

O ile pensye wdowie, uregulowane ustawą niniejszą, byłyby korzystniej wymierzone według norm, które obowiązywały dotychczas, należy stosować normy te.

§ 7.

Ustawa ta wchodzi w życie z dniem 1. stycznia 1910.

§ 8.

Wykonanie ustawy tej poruczam Menu Ministrowi skarbu.

Bad Ischl, dnia 14. lipca 1910.

Franciszek Józef wkr.

Bienerth wkr.

Biliński wkr.

